

DE TRIBUNE

Redactieadres:
D. J. WIJNKOOP, Paleisstraat 12
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:
J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.
Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTELJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: Doellooze Leiding. — Het Kongres in Maagdeburg. — Uitsluiting der Duitsche metaalbewerkers. — De Resolutie tegen de Revisionisten. — Troonrede en Betooging. — Botsing van Belangen. — Bebel tegen het Revisionisme. — Duitsch en Russisch Absolutisme. — Rede van Charles Rappoport. (Slot). — Een treurig dokumēt voor de grootste Hongaarsche Vakvereniging. — Achterlijker dan de Klerikalen. — Het Rotterdamsch Debat. — Van de Afdelingen. — Verantwoording. — Ingezonden. — Korrespondentie. — Advertentiën.

Het Redactie-adres is weer als
gewoonlijk D. J. WIJNKOOP,
Paleisstraat 12, Amsterdam.

Kolporteert met onze Kiesrecht-Brochure.

ABONNEMENTSGELDEN.

De postkwitanties voor het 1^e kwartaal van den 4^{en} jaargang worden 1 Oktober verzonden. Zij, die vooraf wenschen te betalen, worden verzocht voor dien datum 40 cents te zenden.

DE ADMINISTRATIE.

Doellooze leiding

De taal is het middel, om zijn gedachten... te verbergen.

En toch: reeds in 1901 was de Liberale Unie, de eertijds zoo machtige, groote liberale partij, over het kiesrechtvraagstuk onherroepelijk gespleten, en zou ze weldra nog een splijting ondergaan, wederom, langs de lijn van het kiesrecht.

In plaats van één hebben wij thans drie vrijzinnige partijen, van wie de eene, de Vrijz. Dem. Bond, van den aanvang af het Algemeen Kiesrecht op het schild hief, een andere, de Unie, ten slotte dan ook maar, als het dan moet, in 's hemels naam, om van het gezanik af te zijn, aan het Algemeen Kiesrecht haar woord heeft verpand, en de derde, de Bond van Vrije Liberalen, den principieelen tegenstand tegen Algemeen Kiesrecht heeft losgelaten, en den volke beduid, dat er met hem te handelen is.

Aan de rechterzijde zien wij bij de katholieken een sterke strooming vóór Algemeen Kiesrecht, bij de antirevolutionairen een hopeloos gewurm, om onder den naam gezinshoofdenkiesrecht iets tot stand te brengen dat van het Algemeen Kiesrecht in wezen weinig of niet verschilt, en bij de christelijk-historischen stond jhr. De Geer op, om definitieve kiesrechtuitbreiding te bepleiten, ten einde aan de sociaaldemocratie gelegenheid te geven om „door te zieken”. Enz.

Het is niet te gelooven en toch is het waar, dat bovenstaand citaat is geknipt uit het orgaan der Partij, die de leiding had van de reuzenbetooging, die j. l. Zondag te Amsterdam plaats had. Uit het nummer, dat aan den dag der betooging voorafging.

Heel Nederland vóór Alg. Kiesrecht! *Het Volk* noemt ze, de voorstanders, groep voor groep. Dat schiet aardig op!

Zouden we echter in alle bescheidenheid een gedeelte dezer uitspraak van *Het Volk* mogen toetsen aan feiten?

Wij pikken uit al die groepen welke *Het Volk*

noemt, die uit, welke niet alleen — volgens *Het Volk* — het Alg. Kiesrecht wenschen, maar ook — volgens de werkelijkheid — de macht hebben, om hunne wenschen om te zetten in een daad.

Wij halen aan:

De Katholieken, bij welke een sterke strooming is vóór,

de Anti-Revolutionairen, bij wie het niet slechts een strooming, maar reeds een „gewurm (zij 't dan ook een „hopeloos”) gewurm geworden is, om iets tot stand te brengen, dat van het A. K. in wezen weinig of niets verschilt” en

de Chr. Historischen, onder welke „Jhr. (nomen est omen) Jhr. De Geer reeds is opgestaan om de Sociaal-democratie gelegenheid te geven, om door te zieken.”

Nu zijn deze groepen — vergissen we ons niet — op dit oogenblik juist de heerschende, de regeerende, de machten, die niet enkel hoeven te wenschen, maar die kunnen doen, wa ze wenschen. Niemand — zegt ons citaat — niemand houdt ze tegen. Ook regeeren ze al een aardig poosje, nietwaar?

Luister nu eens, of ze dat ééne woord ook zeggen: Arbeiders en arbeidersvrouwen, gij moogt allen kiezen.

Niemand hoort er iets van, wel? Of — *Het Volk* spreekt van „onloochenbare feiten”, een steek voor ons, die letterlijk alles loochenen, — of — hebben ze altemet reeds gesproken en waren de soc. dem. kamerleden toevallig afwezig, dat ze 't niet gehoord hebben, om 't ons over te vertellen?

Hoe moet het er toch uit gaan zien in de hoofden van de arbeiders, die zulke inlichtingen krijgen en — slikken!

Wat moeten nu toch de arbeiders nog doen? Betoogen? Petitionneeren?

Goed! Ze willen wel, maar waarvoor? Ze weten het niet.

En tóch — als door instinct gedreven, — toch komen ze. Bij duizenden! De leiding zal wel weten, waarvoor, denken ze.

En de S. D. A. P. leidt den stroom... in de modder.

Hoe komt het toch, kan men vragen, dat een verstandig man, als Vliegen ongetwijfeld is, zulke krom gedraaide voorstellingen kon plaatsen en zijn partij ze duldt in *Het Volk*?

Men leze nog eens na, dat de Vrijz. Dem. het A. K. op het schild hieven,

dat de Unie aan het A. K. haar woord heeft verpand,

dat de Vrije Lib. de principieele tegenstand tegen het A. K. hebben losgelaten,

dat de Katholieken sterk stroomden voor het A. K.,

dat de Anti Rev. hopeloos wurmen om het A. K.... tegen te houden? neen: tot stand te brengen,

dat Jhr. De Geer definitieve kiesrechtuitbreiding bepleit....

Waartoe dient toch deze onwijze orakeltaal?

Het is de taal van iemand, die niet iets te zeggen heeft, maar die iets te verzwijgen heeft. Te verzwijgen dat ééne woord, dat juist luid moest klinken, om de arbeiders tot besef van hun taak te brengen: Om het A. K. moet gestreden worden.

De Arbeiders-Partij moet dat woord verzwijgen, omdat ze den weg, den moeilijken, maar den eenigen,

die tot het doel leidt, den weg van strijd heeft verlaten, en ingeslagen is den weg der minnelijke schikking, den weg van slim overleg, van handig manoeuvreeren, van diplomatie, den weg van het revisionisme.

Onze partij heeft gewaarschuwd. En als straks de arbeiders tot bezinning komen en zien, dat ze bedrogen zijn, dan zal de Soc. Dem. Partij er zijn, de partij der getrouwen aan het socialisme, die de leiding der arbeiders heeft overgenomen.

Partijgenooten, propageeren wij met verdubbelden ijver. De toekomst is aan ons. A. J.

Het congres in Maagdeburg.

Uit Maagdeburg.

De belangrijkste punten, die op het Duitsche congres in Maagdeburg aan de orde kome moesten, waren de budgetkwestie en de disciplinebreuk der Baders, en de Pruisische kiesrechtbeweging. De Pruisische kiesrechtstrijd heeft op het afgelopen jaar de stempel gedrukt; eerst de prachtige demonstratiebeweging en toen de scherpe debatten over de massastaking in het marxistische kamp; deze beiden moesten natuurlijk de kiesrechtbeweging tot een hoofdpunt van 't congres maken. Toen kwam plotseling de Badensche geschiedenis tusschenbeide; met opzettelijk verkrachten van het voor 2 jaren in Neurenberg genomen besluit, stemden 17 van de 20 Badensche landdagsafgevaardigden voor de begroting. In bijna de geheele partij brak een storm van verontwaardiging uit; in scherpe resoluties werd in vele plaatsen geëischt, dat ze geroyeerd, uitgesloten moesten worden. Op de meeste plaatsen vergenoegde men zich er mee, van het congres energieke maatregelen te eischen, opdat zoo iets niet weer zou kunnen gebeuren. Sinds Neurenberg was de stemming aanmerkelijk veranderd; toen stond heel Zuid-Duitschland met uitzondering van Stuttgart achter de revisionistische parlementariërs; vele Noord-Duitschers voegden zich er bij, en de bekendste vakverenigingsleiders stemden tegen de Neurenberger motie. Nu stonden de Badenërs bijna alleen; de Beieren hadden met hun begroting van toen zoo slechte resultaten gekregen, dat ze liever zwegen; Neurenberg zelf nam scherp stelling tegen de Badenërs; de vakverenigingsleiders evenzoo, Legien sprak er zelfs van dat hij ook voor de uitsluiting was; zeer begrijpelijk, omdat 't voorbeeld der disciplinebreuk juist voor de vakvereniging allerverderfelijkt was. Alleen de Hessen onder Dr. David spraken hun sympathie uit. Zoo stonden de Baders vrijwel geïsoleerd.

Wie echter de innerlijke toestand van de Duitsche partij kent, haar tradities, haar leidende personen, haar bestuursapparaat, kon reeds van te voren sterke twijfel uitspreken, of de soep wel zoo heet gegeten zou worden als ze opgedischt was. Diegenen, die beweren, dat men hun niets zou doen, hebben gelijk gekregen, tenminste tot op zekere hoogte, zooals blijken zal; daarna draaide het blad om door de eigen domheid der revisionisten. De oorzaken en het verloop van dit resultaat kunnen gemakkelijk aangegeven worden.

Ten eerste zit in de Duitsche partijmassa een zeer diep en vast besef van eenheid en geslotenheid. Van de lichtvaardigheid, waarmee in Holland de oude partij een groep der beste strijders uitsloot, is hier niets te vinden. Dat ligt in de heele politieke toestand van 't proletariaat. Waar men zóó scherp van alle kanten bestreden, aangevallen, vervolgd wordt door een gesloten, gewelddadige reactie, waar men om elk stukje vrijheid vechten moet, daar sluit men zich veel vaster aaneen dan in een land als Holland. Daar voelt ieder lid, dat een scheiden, een ophitsing ineens zwakker maakt tegenover die felle reactie-macht, die dan dadelijk de volksmassa zwaarder mishandelen kan. Dat een uiterlijke eenheid, waarbij

een deel zichzelf revisionistische zijprongen veroorlooft, en vrijuit met burgerlijke partijen politiseert en konkel, ook een erge verzwakking is, en op den duur nog erger, om dat in te zien, daartoe is weer meer en dieper verstandelijk inzicht noodig. Trots alles, wat ze nu gedaan hebben, voelen vooral de oudere radicalen de revisionistische Zuidduitschers nog altijd als de oude strijdkamraden, en naast dit gevoel van saamhoorigheid treedt 't verschil in taktiek vaak zeer terug.

Deze omstandigheid, dat sterke eenheidsgevoel en die sterke eenheidsbehoefte, zou nog geen verkeerde gevolgen behoeven te hebben, als er niet wat anders bijkwam. Dat is het gemis aan scherp marxistisch willen in de leiding der partij. Daar heerscht niet de vaste wil, voor alles scherp tegen elke afwijking van het principe te waken; maar veeleer 't verlangen, met alle zijden vrede te houden. Nu is het duidelijk, als geprobeerd wordt, radicalen en revisionisten samen te houden en tot eenswillend handelen te brengen, waar dus niet op de macht van sterke, klare principes, maar op menschenkennis en bekwame kunst van bemiddelen gerekend wordt, dat daar het marxisme 't loodje legt en 't revisionisme sluipend steeds sterker wordt. De deutsche partijleiding heet radikaal; en de oudere leden zijn ook nog steeds 't traditionele radicalisme toegedaan. Maar de jongere leden, die praktisch 't meest door hun werkkraft beheerschen, zoals Ebert en Müller, zijn anders: en daardoor komt in het geheele partijbestuur deze geest van: wij moeten met beide richtingen vrede houden en ze vereenigen. Deze onwil, met kracht tegen de Badensers op te treden, werkt nu met alle gezag, waarover het P. B. beschikt, om, steunend op den eenheidsdrang bij de massa's, deze van scherp handelen af te houden. Zonder deze welwillende dulding van boven zou het revisionisme nooit gewaagd hebben, steeds brutaler op te treden. Ze doen ons toch niets, dachten ze met recht.

Over deze Badensche kwestie had het P. B. met de controlecommissie een motie ingediend, waarin na eenige inleiding de hoofdzaak luidt: «de partijdag spreekt over die badensche landdagsafgevaardigden, die de begroting aannamen, de scherpste afkeuring uit.» Dat wil zeggen: er gebeurt niets. Bebel leidde de zaak Dinsdagochtend in, in een overigens zeer goede en indrukwekkende rede. Alleen de conclusie was zwak. Hij zei ook, dat hij eerst had willen uitsluiten, maar zijn collega's uit 't P. B. hadden hem daarvan teruggehouden. Natuurlijk voldeed dit resultaat de radicale partijhelft niet, waarvan de meesten veel scherper opdrachten in de zak hadden; en door 208 leden (de meerderheid der partijdag) werd daarom een amendement ingediend, dat bij herhaling van het geval de begrotingstemmers zich vanzelf buiten de partij stelden. Minder kon men niet eischen, wilde men voor 't vervolg herhaling verhoeden. Blevden deze 208 leden vast, dan moet 't er doorgaan.

Maagdeburg, Woensdagavond.

Nadat Bebel verklaard had, dat 't P. B. ook van oordeel was, dat bij herhaling uitsluiting moet volgen, maar uit formeele gronden, uit vrees met de bepalingen van de statuten in strijd te komen, 't amendement beslist onaanneembaar verklaarde, trok Haase uit naam van de 208 onderteekenaars, zich beroepend op deze verklaring van 't P. B., het amendement in. Daarop werd de resolutie van 't P. B. met 289 tegen 80 stemmen aangenomen, nadat deel 1, dat de discipline breuk veroordeelde, met 301 tegen 71 aangenomen was.

Maar intusschen was wat anders gebeurd. De linkervleugel had zich van stelling tot stelling terug laten dringen, steeds minder en minder eischend. Het was een regelrechte zegepraal van 't revisionisme; er werd hun niets gedaan; de partijdag verklaarde zich onmachtig iets tegen hen te doen. Deze zege kwam daardoor, dat de diplomatie de zege over 't gevoel en den wil der massa's had behaald. En Frank en zijn vrienden genoten al te voren van hun zege, doordat Frank in zijn slofwoord eerst de 208 hoonde, dat zij teruggeweken waren en toen verklaarde, in hoeverre zij in 't vervolg naar het besluit van den partijdag zoude handelen, dat zou van de omstandigheden afhangen.

Die driestheid deed de gal overloopen, en onmiddellijk werd een samenkomst der 208 onderteekenaars, officieele naam voor de linkerzij, saamgeroepen, om te overleggen wat nu te doen. Na veel delibereeren werd besloten, de declaratie van Bebel tot partijdagsbesluit te maken, en daartoe voorstel te doen. Toen de 208 terugkeerden — in dien tijd wachtte de partijdag, want de meerderheid was weg — dienden ze dit voorstel in. Toen de stemming afgeloopen was, werd voorgesteld dadelijk dit nieuwe voorstel te behandelen. In allerlei bochten wroegen zich de revisionisten, het bureau zocht op allerlei wijze te verslepen en uit te stellen. Alle snaren werden gespannen, P. B. e. a. vielen op de hoofdmannen der linkerzij aan, om hen er van af te brengen, ze te bezweren — maar 't hielp niet. Van Frank c.s. werd de klip-en-klare verklaring geëischt, dat zij zich voortaan aan de partijdagsbesluiten loyaal zouden onderwerpen. Hij gaf ze niet, draaide er om heen; de zaak nam zijn loop.

't Werd laat en later, maar alle voorstellen tot verdragging werden verworpen. 't Moest nu eindelijk eens uit zijn; en er zat een vastbesloten wil in de linkervleugel, aan die overmoed een einde te maken. Frank en zijn lui liepen bij wijze van protest de deur uit; maar men stoorde er zich niet aan. Na een korte discussie werd gestemd, en in persoonlijke stemming werd het voorstel

*) Elders in het blad vindt men de geheele motie en de rede van Bebel.

met 228 tegen 64 stemmen aangenomen. Het was half twaalf 's nachts geworden.

Zoo eindigde de campagne nog met een zware, gevoelige nederlaag van 't revisionisme. Niet zozeer in wat aangenomen werd, ligt dit, als wel daarin, dat voor het eerst sinds vele jaren de Marxistische helft der partij zich georganiseerd heeft, daardoor met kracht kon optreden, zich van de voorgedij der partijleiding vrijmaakte en zelfstandig daartegen optrad. Tot nu toe won het revisionisme steeds meer veld, omdat het, hoewel minderheid, vast georganiseerd was, en de meerderheid verstrooid. Daarom beteekent deze stemming een keerpunt in de zegeloop van 't Deutsche revisionisme.

Wat er verder uit komen zal, moeten wij afwachten. Misschien zal er morgen al wat van blijken.

Op de diepere gronden der stroomingen en stemmingen die op deze partijdag tot uiting gekomen zijn, zullen wij een andermaal terugkomen. A. P.

Uitsluiting der Deutsche Metaalbewerkers.

De Deutsche Bond van Fabrieks-Eigenaars heeft besloten met 8 Oktober a. s. 42000 man d. i. 4/5 van de metaalbewerkers uit te sluiten. Hierdoor wil men beletten dat de metaalbewerkers de nog steeds stakende Deutsche werf-arbeiders steunen.

De Resolutie tegen de Revisionisten.

Het Deutsche Partijbestuur stelde te Maagdeburg de volgende (aangenomen) resolutie voor, tegen degenen die voor de begroting stemmen:

Het Kongres bevestigt de besluiten van de Kongressen van Lubeck, Dresden en Neurenberg, die van de sociaaldemokratische afgevaardigden een principiële afwijzing van de geheele begroting zoowel in het Rijk als in de verschillende staten eischen, omdat deze staten klassestaten zijn, die op de klasseheerschappij berusten, en tot taak hebben, de bestaande orde van het privaatsbezit der produktie-middelen en de uitbuiting van den arbeider door den kapitalist met alle middelen te handhaven. De Staat kan dus den uitgebuiten klassen wel noodgedrongen met kleine concessies tegemoet komen, maar nooit met een radikale omvorming der maatschappij in de richting van de socialiseering der samenleving.

Het Kongres ziet daarom in het stemmen voor de begroting door de meerderheid van de sociaaldemokratische afgevaardigden van den Badenschen Landdag een met opzet uitgevoerde, grove overtreding van de meermalen als richtsnoer voor hun parlementaire werkzaamheid genomen Kongresbesluiten en een zwaar vergrijp tegen de eenheid van de Partij, die slechts gehandhaafd kan worden, als alle partijleden zich aan de besluiten van de Kongressen houden. De overtreding van Kongresbesluiten is een van de ergste vergrijpen, waaraan een partijgenoot zich tegenover de Partij kan schuldig maken.

Het Kongres spreekt daarom over de sociaaldemokratische afgevaardigden, die in den Badenschen Landdag voor de begroting stemden, zijn allerscherpste afkeuring uit.

Het Kongres verklaart voorts het deelnemen aan onferemoniën en betuigingen van loyaliteit tegenover de monarchie onverenigbaar met onze sociaaldemokratische principes en stelt het den partijgenooten tot plicht, zich van dergelijke betuigingen vrij te houden.

Troonrede en Betooging.

Er is natuurlijk niet zulk een nauw verband tusschen de betooging van j. l. Zondag en de troonrede van j. l. Dinsdag, dat men zeggen kan: Als in de kiesrechtbetoging eenig fut had gezeten, dan was er ook wel fut geweest in de troonrede. Ieder weet wel, dat al was het alleen maar om de schijn, de bourgeoisie zich zelfs door een demonstratie, dreigend van socialistische strijd, niet direkt zó laat beangstigen, dat ze reeds Dinsdag het woord Kiesrecht uitspreekt, als het haar blijkt dat het Zondag bij de arbeiders ernst was. Maar als de duizenden der Kiesrecht-demonstratie inderdaad Kiesrechtstrijders waren geweest, die van plan waren alles erop te zetten, om met den kiesrechtstrijd macht op de gansche kapitalistische klasse te veroveren, dan waren de woorden van de Heemskerksche troonrede wellicht onveranderd gebleven, die woorden hadden in dat geval echter de werkelijkheid niet meer weergegeven. Wij willen zeggen, dan was er beroering geweest onder de bourgeoisie als weerslag op de beweging der arbeiders.

Thans echter geeft de futloze, armzalige troonrede volkomen weer de stilstaande, dat wil zeggen achteruit kruipende politieke beweging van ons landje. Zoo onbewegelijk ongeveer als de arbeidersklasse, zoo onbewegelijk de bourgeoisie. Het wordt dus tijd, dat op de Kiesrechtmeeting eens een andere toon voor het proletariaat wordt aangeheven, dan de matte toon van de Arbeiderspartij. Het wordt langzamerhand een misdaad tegenover de Hollandsche arbeidersklasse, om de duizenden die op zoo'n gewoon geworden Kiesrecht-betooging onder het gehoor der sprekers komen, op geen andere kost te trakteren dan op de daadlooze frazes van de mannen der S. D. A. P. Ons dunkt, de Soc.-Dem.-Partij zal te zorgen hebben, dat in het vervolg met of zonder de goedkeuring van de leiders der kiesrechtbetogingen, ook het Socialisme voor de massa weer eindelijk aan het woord komt. En het Socialisme, dat wil in dezen zeggen, de bespreken van en op den duur het opwekken tot de middelen, die onze klasse bezit in den machtsstrijd tegen de bourgeoisie: het gebruiken van de straat-demonstratie, het aanwenden van de politieke staking, het mobiel maken van de vakbeweging in den klassenstrijd.

Zoolang deze dingen het proletariaat zelf niet voorgelegd worden, laat staan dat het al naar deze middelen grijpt, zoolang heeft de bourgeoisie van haar standpunt volkomen gelijk, dat zij het proletariaat fondsoft met een troonrede, gelijk de Dinsdag door de Koningin voor het Ministerie uitgesprokene. Het christelijke in deze

rede bestaat hierin, dat ze de uitdrukking is van het meest laffe en algemeene kapitalisme. Kiesrecht wordt er zelfs niet in genoemd. Voor het Staatspensioen krijgt de arbeidersklasse dwangverzekering, die zij zelf betalen mag. Steenen voor brood. En over den tienurendag, waarvoor de Arbeiderspartij als men het ophakkerige Volk bijv. in zijn «antwoord» op Henr. Roland Holst's laatste felle kritiek gelooven mocht, onlangs zoo'n indrukwekkende meeting te Rotterdam heeft gehouden, over dien tienurendag wordt zelfs in dit staatsstuk niet gerept. Zoo verloopt jaar na jaar, zonder dat van de, zogenoemde «aktie» van de Arbeiderspartij iets terecht komt. De «positieve» politiek van de S. D. A. P., die om tien uur inplaats van om acht vraagt, om vrijstelling van de laagste loonen in premiebetaling voor den ouden dag inplaats van om staatspensioen, en die zich om het kiesrecht behalve op een enkele dag in het jaar en met een futloos petitionnement liefst niet druk maakt, en zelfs de huichelachtige unie-liberalen en onvertrouwbaare vrijzinnig-demokraten steunt, die «positieve» politiek brengt de arbeidersklasse macht noch recht. Wanneer zullen de arbeiders eindelijk ook in Nederland hun blinde leiders de weg wijzen van den revolutionairen kiesrechtstrijd?

Is het niet genoeg, dat de levensmiddelen duurder worden, de loonen niet de hoogte ingaan, de meeste strijd der arbeiders verloren wordt, de organisaties bijna niet vooruit of zelfs achteruit gaan, de patroons-aanvallen immer brutaler worden, en het militarisme en imperialisme bij de bourgeoisie hoogtij viert, terwijl de socialistische geest bij de arbeiders inslaapt of niet gewekt wordt? Het imperialisme in de Buiten-bezittingen van Indië «verblijdt» de heeren, zegt de troonrede, en behalve met de 40 miljoen voor de kustverdediging op wenk van Willem II wordt de arbeidersklasse nog verblijdt met nieuwe militie-, landweer- en landstorm-wetten, en worden de belastingen verzwaaard. In woorden wordt er genoeg omgehaald door deze regeering; maar de meeste wetten worden verslechteringen voor de arbeiders, en verbeteringen komen heelemaal niet.

Arbeiders, hoelang zult ge toezien zonder te strijden. Gordt u eindelijk aan voor de revolutionaire kiesrechtstrijd, voor den strijd om de macht. Het is het eenige middel om de schandelijke politiek der heerschende klassen een halt toe te roepen. Wp.

Botsing van Belangen.

De Amsterdamsche Raad heeft bij de behandeling der Electriciteitskwestie een botsing van meeningen doen zien, zooals nog maar zelden te voren. Waar de meeningen botsen, daar botsen ook de belangen. En het is niet voldoende te verklaren: „Het is en blijft toch merkwaardig, die intieme bewondering voor het régime-Ressing, die er leeft bij de reactionairen van alle gading.” Daarmede toont het revisionisme slechts, dat het den vijand der arbeidersklasse slecht verstaat.

Er is voor een sociaal-democraat niets wonderlijks in. Wij hebben het reeds zoo vaak „voorspeld”, zooals het revisionisme dit noemde, dat ook in den Amsterdamschen Raad de verscherping der klassetegenstellingen zich duidelijker zou afspiegelen, dat 't merkwaardige daarvan slechts merkwaardig is voor hen, die niet verder zien dan de oppervlakte.

Amsterdam is een stad van handels-kapitalisme. Trouwens het handels-kapitalisme vormt in Nederland voor een groot deel de heerschende klasse, het industrieel kapitalisme is daarbij vergeleken, zwak. 't Heeft niet als de industrie belang bij een zeker soort intelligentie der arbeiders. Het raapt zijn arbeiders overal vandaan. De inrichtingen aan kaden en dokken, pakhuisen en al wat zijn winst vergroot, daarvoor ontbreken de gelden op de begroting nooit. Voor voorzorgen echter van socialen aard voor den arbeider zijn ze nooit te vinden. *) Het handels-kapitalisme heeft er slechts belang bij dat gelost en geladen wordt. Regel daarbij kent het niet. Natuurlijkerwijze komt het ook niet tot het inzicht, dat een bepaalde mate van sociale wetgeving ook uit kapitalistisch oogpunt wenschelijk is.

Integendeel. Liever vormt het een hechten band met haar oude vijanden.

En is er iets wonderlijks in, dat de vertegenwoordigers van een klasse, wier leden er steeds op uit zijn, elkaar de macht te ontnemen, elkaar het afzetterrein te betwisten — en die, dat weten we toch, dit doen met alle middelen — wij herhalen: is er iets merkwaardigs zelfs in, dat de vertegenwoordigers dezer klasse een directeur als Ressing een man vinden naar hun hart.

En het ware juist bij deze gelegenheid, de taak van het socialisme in den Raad geweest, de arbeidersklasse te doen zien, wat klassemoraal is en hoe deze zich in het kapitalisme bij de bezittende klasse vormt.

Natuurlijk is dit door de vertegenwoordigers der S. D. A. P. niet geschied. Die heeren erkennen een soort algemeene menschenmoraal, die zou moeten staan boven de klassen. En toch duidelijker dan ooit toonde zich hier, dat geen handeling immoreel kan worden genoemd door den kapitalist, wanneer deze slechts de winstmaking bevordert, wanneer ze slechts den concurrent verdringt. Laster en leugen, bedrog en oneerlijkheid, ze zijn allen geoorloofd en worden, wanneer ze gebruikt worden tegen den concurrent of tegenover de arbeidersklasse, door den kapitalist als deugden verdedigd. En er zullen weer heel wat kolommen van den schijntheoreticus

*) Al meent dan ook het revisionisme en zijn vertegenwoordigers in den Raad voor zoo'n begroting te mogen stemmen.

Kuyper in *het Volk* noodig zijn, om dat weer goed(?) te praten.

Een goed deel van Amsterdam's vertegenwoordigers in den Raad zijn geen directe vertegenwoordigers van het handelskapitaal, maar vertegenwoordigen er de belangen van den grooten en kleinen middenstand. En hoewel deze vertegenwoordigers in 't algemeen in vele punten de zijde van het handelskapitalisme kiezen, moest hier het tegenovergestelde plaats vinden. Alweer niet op moreele gronden. Want we weten, dat deze middenstand bij voorkeur niet als haar moraal huldigt — voor zoover ze behoort tot den handeldrijvende middenstand — eerlijkheid in zaken. Dat zijn voor haar slechts woorden. Ook daar heerscht de concurrentiestrijd en wordt ze gevoerd met alle middelen, dikwijls ook ten koste van den verbruiker.

't Was ook hier een belang, dat daarmede gemoeid was. Toen na 1870 onder den invloed van wereldhandel en groot-industrie de toestand van middenstand en arbeiders slechter werd, zonnen deze op hulp. Er vormde zich een radicale partij, de partij van dien middenstand, doch waarbij ook arbeiders waren aangesloten. Voordien waren de lichtfabrieken en zooveel andere bedrijfstakken, die thans in gemeentebeheer zijn, eigendom van particulieren en gewone kapitalistische winstonderingen. Die radikale drang bracht gemeentebeheer om te ontkomen aan de uitbuiting der concessionarissen. 't Spreekt van zelve, dat de arbeidersklasse voor zoover ze macht kon ontwikkelen, daartoe eveneens het hare bijdroeg.

Duidelijk spiegelt zich dan ook beiderlei strooming af in de pers; en de bladen van den middenstand, zooals bv. *Het Nieuws van den Dag*, kunnen geen woorden van afkeuring genoeg vinden over een beheer van Rensing c.s. Daartegenover staan de bladen van het handelskapitalisme en der reactie, die meest vergoelijkend, of beschermend, of met lof over dit beheer spreken.

Toch kan de sociaal-democratie niet zoo maar, zonder verder meer, de verdediger der gemeente-exploitatie zijn. Daar behoort iets bij. En ook dat standpunt hebben de vertegenwoordigers der S. D. A. P. in den Raad nagelaten scherp te stellen en tegenover het standpunt van reactie en handelskapitalisme, en tegenover de middenstands-politiek.

Zoo min als de middenstand noch wij willen, dat de winsten der monopolies verdwijnen in de zakken van enkele kapitalisten, zoo min meenen wij dat ze mogen vloeien in de gemeentekas. En we meenen, dat dit in hoge mate het geval geweest is, en is. Daartegen had eveneens bij dit algemeen gemeente-exploitatie-debat front behooren gemaakt.

Daar loopt ook de scheiding tusschen den grooten en kleinen middenstand. Want de belangen van de een worden in evenredigheid der stedelijke inkomsten ruimschoots behartigd; de kleine middenstand daarentegen deelt steeds min of meer in de ellende van het proletariaat. Het storten toch van de winst of een groot deel van de winst in de gemeentekas, is niets anders dan een indirecte belasting op eerste levensbehoeften van arbeidersklasse en kleinen middenstand. En de opbrengst van die indirecte belasting, we weten het maar al te goed, wordt niet gebruikt tot verbetering der loonen en werktijden, die in sommige gemeentebedrijven nog schandelijk zijn. Die opbrengst wordt evenmin gebruikt voor sociale maatregelen in het belang der geheele Amsterdamsche arbeidersklasse.

Die worden gebruikt voor wat de gansche bourgeoisie pleegt te noemen, *het algemeen belang*: Wat voor de arbeidersklasse niets anders wil zeggen dan het kapitalistisch belang.

Over de rotheid en voosheid, die bij sommige takken van beheer naar voren kan treden, zullen we slechts weinig zeggen. Ze worden uit den aard der zaak kapitalistisch beheerd. Slechts een veel sterkeren drang der arbeidersklasse kan helpen. Waar de belangen van arbeidersklasse en middenstand, zooals in deze, samengaan, zal 't mogelijk zijn wellicht eenige verbetering te brengen, al is ook dit nog twijfelachtig. Doch zoodra „slechts“ de belangen der arbeidersklasse op 't spel staan, zal deze een vereenigde macht tegenover zich vinden.

C.

Bebel tegen het Revisionisme.

Op het Kongres der Deutsche Partij te Maagdeburg hield Bebel jl. Dinsdag een rede, waarvan wij het verslag uit het telefonisch bericht der *Leipziger Volkszeitung* vertalen.

Bebel zeide: Het stemmen voor de begrooting door de Badensche sociaaldemokratische afgevaardigden is niet alleen het verbreken van de discipline, maar tevens het breken met de principes der Partij. De besluiten moeten worden gehandhaafd; anders is het partijleven onmogelijk. Men kan voor het opheffen van ongeschikte besluiten agiteeren, maar zoolang een besluit bestaat, moet het gehouden worden. Dat is geen kadaver-discipline.

De verklaring van de 66 (te Neurenberg tegen het besluit van dat Kongres tot principiële afwijzing van de Staatsbegrooting) was slechts een meening van de Zuid-Duitsche partijgenooten. Tegen enkel meeningen behoeven wij niet stelling te nemen; slechts tegen de daad nemen wij stelling. In de Neurenberger discussie zijn wel scherper afwijkende meeningen geuit. Een kadaver-discipline heerscht niet in onze Partij, maar volle vrijheid van spreken. Als in het leger zulke kadaver-discipline heerschte als in de Partij, wat bleef er dan over van een leger in burgerlijken zin? Vroeger waren de Beieren en ook partijgenoot Keil (een Wurtemberger, die voor de Badensche begrotingsstemmers optrad) tegen het stemmen voor de begrooting. Thans is den Badenschen partijgenooten een licht opgegaan door Kolb (hoofd der Badensche revisionisten), die zich scherp tegen de heele tactiek van de meerderheid der Partij wendt. Het werd eigenlijk wel tijd, onze tactiek te bespreken, maar ik wil wegens de aanstaande ver-

kiesingen het debat niet hiertoe uitbreiden. Dit debat blijft ons niet gespaard, nu er zich ook al agrarische tendenzen (voor de kleine landbouwers) in onze Partij voordoen. Juist in de tegenwoordige tijd, nu onze Partij een nieuwe bloei beleeft, blijkt dat onze 43-jarige tactiek de juiste is. Als de (Badensche) Minister Bodmann de Sociaaldemocratie voor niet-gelijkgerechtigd verklaarde, dan heeft hij van zijn standpunt gelijk. (Frank, de Badensche revisionistenleider, roept: Ongehoord!)

Bebel: Dat is in het geheel niet ongehoord. Frank heeft gezegd, dat Bodmann een ingewikkeld karakter is. Naar mijn meening is hij dat niet. Voor mij is Frank ingewikkeld. Hij was mijn lieveling, mijn Benjamin, hij heeft mijn verwachtingen bedrogen! Ik kan zijn sprongen niet begrijpen. In elk geval waren de Badensche S. D. afgevaardigden geen staatslieden. Niet Bodmann is omgevalen, maar de Badensche partijgenooten. Reeds Keizer Wilhelm I heeft (evenals Bodmann) in de Sociaaldemocratie een gerechtvaardigde kern ontdekt. Bismarck heeft de Sociaaldemocratie erkend als degene, die de sociale politiek gebracht heeft. Dat is meer dan Bodmann zeide. Gerechtvaardigde oppositie bereikt vaak meer dan „positief“ werk. Het is onhoudbaar van de Partij zonder meer te spreken als van een „negatieve“ kracht. De Partij heeft vaak positief en zeer goed werk verricht. Al onze successen zijn door onze beproefde oude tactiek behaald. En nu roepen de Badeners om verandering van tactiek, nu moeten we ons met de nationaal-liberalen verbinden, met onze doods vijand. Gij lieden hadt gerust tegen de begrooting kunnen stemmen.

In het nieuwe Duitse Rijk heeft nog nooit een hoe ook vervolgde burgerlijke partij tegen de begrooting gestemd. De Groothertog van Baden was steeds vijandig gezind tegen de sociaaldemocratie; desniettemin hebben Frank en Kolb hem ten grave geleid. Het omgekeerde zou niet zijn voorgekomen. Het Algemeen Kiesrecht is in Baden en Beieren gemakkelijk verworven; in Pruisen staat het er anders voor. Het Kiesrecht in Pruisen kost werk, kost zweet, het kost misschien nog veel meer. De Badeners begrijpen van Pruisen geen zier, dat is hun eenige verontschuldiging. Bij de Badensche blok-politiek (samengaan met de liberalen) heeft slechts de Sociaaldemocratie offers gebracht. Als links zich met rechts verbindt, dan verliest links altijd, want daarbij moeten de principes lijden. In Baden heerscht groote ellende onder de tabaksbewerkers; de Badensche regering doet echter niets, om die door haar veroorzaakte ellende te verzachten. Maar de Sociaaldemokraten geven haar het votum van vertrouwen. Het is hemeltergend. De partijgenooten moeten er voor waken, dat de leiders geen schade aanrichten: ze moeten wantrouwen koesteren tegen hun leiders en tegen hun redakteurs. **Vele bladen worden schandelijk geredigeerd.** Van een blok van (den nationaal-liberaal) Bassermann tot Bebel wil Bassermann niets weten, maar Bebel ook niet.

Bebel behandelt dan verder de (vroeger eens voorgekomen) opheffing van een partijbesluit van St. Gallen door het Partijbestuur. Het maakt onderscheid of een besluit voor een bepaald moment genomen werd of dat het om een blijvende zaak ging. Dit zijn twee zeer verschillende dingen. Toenmaals gold het een taktisch besluit, thans een principiële beslissing. De Partij mag het verbreken van de discipline door de Badeners niet dulden. Gewone partijgenooten worden uitgesloten, wanneer ze niet in het openbaar (de stemming in Pruisen is niet geheim) voor ons gestemd hebben. Velen roepen ook hier om uitsluiting. Ik was een tijdlang ervoor, maar ik ben ervan teruggekomen. Maar komt het weer voor, dan geen genade. Verraders zijn de Badensche partijgenooten niet: daarom ben ik ook tegen het verscherpende amendement (dat verklaart, dat zij die tegen de resolutie van het P. B. handelen, zich zonder meer buiten de Partij stellen). Maar komt dit verbreken van de discipline weer voor, dan uit de Partij, wie hij ook zij. Het Kongres moet de hoogste instantie blijven in alle principiële en taktische kwesties, daar de Duitse Partij een partij van eenheid is. Anders doet ieder wat hij wil en gaat de Partij te gronde.

Afschuwelijk is de houding van de Badeners tegen partijgenooten Luxemburg en tegen Pannekoek, die als „vreemdelingen“ worden aangebracht. Laffe compromissen zijn uit den tijd, want de klassetegenstellingen worden steeds scherper. Bokkesprongen kunnen we niet gebruiken; het gaan naar het hof, daarvoor bedanken we. Wie niet één met ons mee wil, die ga eruit. Die moet maar een bloem in het donker blijven. De leiders mogen slechts in overeenstemming met de heele partij werken; zij moeten meer geschoven worden. Thans dienen we aaneengesloten op te marcheren. Voorwaats, steeds voorwaats!

*) Het werd evenwel aangenomen, zie brief uit Maagdeburg.

Duitsch en Russisch Absolutisme.

Het is een vaststaand feit, dat het Oost-Elbische stelsel (stelsel der jonkers), dat nog heden ten dage in Duitschland heerscht, zich bijzonder tot de Russische autokratie voelt aangetrokken, en daarin een onoverwinnelijk bolwerk tegen alle machten van de revolutie ziet. Nog tegenwoordig geldt voor het officiële Duitschland het woord van Vorst Bülow (de vroegere Rijkskanselier): «Ik zou de Duitsch-Russische vriendschap bijna een atavistische (van oudsher erfelijke) willen noemen». En wat de heer Von Oldenburg, de bekende jonker, in de lente van dit jaar in den Rijksdag, en de benden-aanvoerder der pogromisten (vervolgers en moordenaars van Joden, vreemden en revolutionairen in Rusland) Poeriskewitsj in de Doema, het Russische Parlement, bijna gelijktijdig door hun bedreigingen met den staatsgreep symbolisch tot uiting brachten, wordt thans in de dagen van het bezoek van den Czaar te Friedberg in Hessen aan het Duitse volk met alle macht tot bewustzijn gebracht: Dat n.l. tusschen de Duitse en de Russische reactie een innige samenhang bestaat, en dat beiden daarin een verzekering zien van het behouden blijven van het monarchistische principie.

Ofschoon de officiële Russische diplomatie in haar buitenlandsche politiek geen duitshgezind karakter draagt, maar in het bewustzijn van haar zwakheid de Duitsch-Engelsche tegenstelling te haar eigen gunste probeert te gebruiken, zijn er toch invloedrijke politieke kringen in Rusland, die de innerlijke verwantschap van het Russische en Pruisisch-Duitsche jonkerregiem in aanmerking nemen en voor toenadering tot het officiële Duitschland werken. Vooral de «echt»-Russische bladen spreken zich met kracht in dezen zin uit, want voor hen geldt in de buitenlandsche politiek slechts het principe: samen te

gaan met een mogendheid, die de autokratie in Rusland het krachtdadigst kan ondersteunen.

Naast de half-absolutistische regeeringsvorm in Pruisen is het bovenal de figuur van Wilhelm II, tot wie zich de lof van de journalistieke vertegenwoordigers van het Russische jonkendom richt. In de meest overdadige bevoordingen wordt de «monarchische orde» in Duitschland en het «ridderlijke karakter» van Wilhelm II gevierd en bij iedere gelegenheid wordt er op gewezen, dat de Duitse Keizer de daadkrachtigste beschermer van de Russische zelfheerschappij is, de warme verdediger van de Russische uitzonderings-wetten en de hoeder van de Russische opperhoogheid in Polen. Bij de samenkost van Wilhelm II en Nikolaas II in Biorikö — toen de reaktionaire Prof. Schieman opelijk de reaktionaire handlangersdiensten van Duitschland aan Rusland prees — schreef het centraal-orgaan van de «echt»-Russische moordenaars *Ruskoje Snamja*:

In het onrustige jaar 1905 (het revolutiejaar) had Wilhelm II gelegenheid genoeg zich met slechte bedoelingen in Ruslands zaken te bemoeien. Hij heeft het niet gedaan, maar hij heeft vriendschappelijk aangeraden, het Russische revolutionaire gepeupel meer energiek aan de galg te hangen. Slechts door zijn hulp werd den Polen dit standpunt duidelijker, en slechts uit vrees door de Duitschers onderdrukt te worden, waagden zij het niet den opstand te proklameeren. Slechts dank zij de ondersteuning van den Duitschen Keizer hebben de joden de gelijkgerechtigdheid in Rusland niet door kunnen zetten, en alleen daarom hebben de joden ten genoegen van Engeland zoo gaarne de Russische mannen tegen Duitschland opgehitst.

Op gelijke wijze werd steeds in alle «echt»-Russische organen over Wilhelm II en de verhouding tot Duitschland gesproken, en de Duitse Jonker-pers nam zorgvuldig elke zoodanige uiting en elk begroetings-telegram van den een of andere «echt»-Russischen provincialen Bond aan Wilhelm II op, als een «succes» van de Duitse politiek.

Het spreekt van zelf, dat de Russische Pogromisten-pers ook de rede van Wilhelm II in Koningsbergen niet overschillig voorbij liet gaan. Wat laat, maar des te overdadiger schrijft het orgaan van den pogromist Dr. Dubrowin, *Ruskoje Snamja*, over de rede van de van God gegeven Keizer:

Onze rijen nemen toe. Een groot man is als lid van de (pogromistische) Zwarte Bende opgetreden, iemand met wiens politiek de heele wereld te rekenen heeft.

De lezer begrijpt reeds, dat we van den Duitschen Keizer Wilhelm II spreken, die in zijn Koningsbergsche rede verklaarde, dat de zelfheerschappij de zekerste grondslag van de orde en de krachts-ontwikkeling van de staat vormt. De Keizer denkt dit inzicht ook in de toekomst te behouden.

Niet minder hoopvol is het voor de Zwarte Bende, dat de Kroonprins blijkbaar dit inzicht met zijn doorluchtige vader deelt, zooals men uit zijn rede bij zijn verheffing tot rektor van de Koningsbergsche Universiteit kan opmaken.

Het is niet aan te nemen, dat het Ministerie Stolypin den Redakteur van genoemd blad wegens «belediging van het opperhoofd van een bevrienden staat» ter verantwoording zal roepen. Evenmin dat de Duitse Regeering er zich tegen zal verzetten, dat Wilhelm II met een titel vereerd wordt, die in de heele beschaafde wereld als diepste belediging wordt erkend. De Czaar zelf draagt immers met onmiskenbare trots openlijk de naam van lid van de *Zwarte Honderd*, van beschermheer van het echt-Russische Volks-Verbond. Als Wilhelm II, zooals volgens bericht uit Cronberg vast staat, in het eind van deze maand met den Friedbergschen gast op het slot Friedrichshof tezamen komt, dan zal hij den Czaar de verheugende mededeeling kunnen doen, dat diens «echt»-Russische lijfgarde hem reeds dezelfde waardigheid heeft vereerd als aan het gekroonde Opperhoofd en den geestelijken leider van het echt-Russische Pogromisten-verbond.

Rede van Charles Rappoport

gehouden den 8en September jl. in Handwerkers Vriendenkring te Amsterdam. Onderwerp: Het Internationaal Socialistisch Kongres van Kopenhagen.

(Slot).

Wij moeten de massa in agitatie brengen voor de groote dingen, gelijk Lassalle dat deed. Wij moeten te gelijk Lassalle laten zien, de rotheid van alle vrijzinnigheid en burgerlijke democratie. Wij mogen in geen opzicht de staart zijn der burgerlijke partijen. Was deze Lassallesche tactiek maar steeds doorgezet! In plaats daarvan zijn we «positief» geworden. Lafargue en Guesde, het Fransche Marxisme, zijn volgens Jaurès als de duivel, als Mefisto in Faust, de geest die steeds vernietigt (afwijst). Inderdaad, zegt spr. tot Jaurès: Wij vernietigen de kapitalistische samenleving, wij wijzen haar af, staan «negatief» tegenover haar. «Positief» is voor ons slechts de organisatie, tegen het kapitalisme. Voor de hervormingen zorgen de radikalen wel van alle burgerpartijen, onder onzen druk. Niemand bracht zooveel «hervormingen» als Bismarck. Waarom? Wegens de positieve organisatie der Duitse Sociaaldemocratie. De hoofzaak kan dus voor ons niet zijn het parlementaire kleine werk, maar het groote werk der revolutionair gezinde organisatie. Wij moeten de organisatie vullen met het hervormings-dynamiet, d. i. het socialistische inzicht. Dan worden de hervormingen doorgezet, voorzover in de kapitalistische maatschappij hervormingen althans mogelijk zijn. De regeeringen moeten ons naloopen, en des te meer, naarmate wij nationaal meer tienduizenden en internationaal meer miljoenen van inzichtige socialisten achter ons hebben. De opportunisten zijn de Don Quichottes, de niet-weters van het socialisme. Wij, radikale Marxisten evenwel, bouwen voort op den werkelijken gang der geschiedenis. Daarom worden niet wij, maar de opportunisten, Bernstein en Jaurès, door de groote burgerbladen geprezen. Jaurès is te groot om Socialist te zijn, zeide het *Handelsblad* tijdens het Int. Kongres van Amsterdam.

Als we dan internationaal de minderheid zijn, waarom durft de Internationale ons dan niet uitsluiten? vraagt spr. omdat inderdaad de algemeene politieke situatie toch te revolutionair is en wordt.

Wel zei Bernstein, wij zullen één zijn met de burgerlijke democratie. Maar de burgerlijke democratie wil niet één zijn met ons' tenzij wij niet zijn. Is de Duitse Keizer bijv. niet de grootste anti-revisionist? Niet in werkelijkheid Kautsky, maar de Duitse „Demokratie" heeft Bernstein weerlegd.

De leiders der vakverenigingen in Duitschland willen „gematigd" zijn. Maar het Duitse kapitaal wil zich niet matigen. Dat is onze troost. En zooveel gevoelen de opportunisten toch wel van de werkelijkheid, dat de toekomst ons gelijk geeft. Na het Kongres van Stuttgart leefden de opportunisten op. De tyrannie van het Duitse doktrinarisme is uit in de Internationale, meenden zij. Maar spr. antwoordde: Nu begint de Oostenrijksche *Schlamperei*. Oostenrijk en zijn Adler zijn de „bemiddelaars" in de Internationale. Het burgerlijke Oostenrijk bestaat bij de gratie van zijn diplomaten, en de grootste Oostenrijksche diplomaat is Dr. Adler. Maar de diplomatie is niet het wapen van onze klasse, al is het dat van het opportunisme. Iedere klasse heeft haar eigen taktiek. De heersche klasse wil met list heerschen. Wij juist door het tegendeel, door openheid. Men heeft ons in de eeuwen door den godsdienst, met de staat en zijn diplomatie genoeg bedrogen. Daarom laten wij ons geen angst aanjagen door de diplomaten der Internationale, al zijn wij minderheid. Het volk zal tot ons komen, omdat de werkelijkheid met ons is. De revolutionaire Sociaaldemokratie zal slechts een werkelijke macht worden door onze niets dan socialistische propaganda. Als men Duitschland van voor veertig, vijftig jaar vergelijkt met het Duitschland van nu, dan ziet men hoe nevens de werkelijkheid ons weten de geest der massa's veranderd heeft. Dat is positief werk.

Ten slotte. Evenals Jaurès met de Duitse revisionisten in verstandhouding is, zoo zijn te Kopenhagen ook Guesde, Rosa Luxemburg, Plechanoff, de Brouckère, de Hollandsche S. D. P. ers, spr. en anderen een oogenblik tezamen geweest om over de Internationale van gedachten te wisselen. Dit was de kern van de roode, revolutionaire Internationale. Men moet niet vergeten, er moet nog eerst een staatsgreep geschieden, voor de Ferri's, de Van der Veldes enz. aan de internationale Sociaaldemokratie haar revolutionaire Grondwet kunnen ontnemen. Maar wij Marxisten moeten nationaal en internationaal solidair zijn. Zonder een partijtje te worden in de Internationale, moeten we de Internationale opnieuw tot de onze maken. Het strijdende Marxisme dat is de oude, roode Internationale.

Een treurig dokument voor de grootste Hongaarsche-Vakvereniging.

Men schrijft ons uit Boedapest:

Sedert eenige weken staan de Boedapester molenarbeiders in strijd met de machtige Hongaarsche molenbaronnen. Verleden jaar hebben zij een collectiefverdrag afgesloten, dat voor hen zeer slechte voorwaarden bevatte, maar de werkgevers wilden ook die niet nakomen. In de laatste tijd kwam het daarom meermalen tot een conflict, tot nu voor enkele weken, onder het voorwendsel van overtreding van het kontrakt, door de werkgevers een algemeene uitsluiting werd geproclameerd. Men probeerde het bedrijf door onderkruipers op gang te houden. De molenbaronnen meenden, dat de in den molen werkzame metaalarbeiders met de onderkruipers tezamen zouden werken. De metaalbewerkers hebben het werk ook neergelegd. In deze moeilijke situatie — voor de werkgevers — speelde het hoofdbestuur van de Hongaarsche metaalbewerkersbond een treurige rol. Het bewerkte niet slechts de arbeiders, om met de onderkruipers samen te werken, maar richtte ook tot het verbond van de molenbezitters het volgende schrijven, — dat door dezen werd aangeplakt. Wij willen het woordelijk meedeelen, want het toont duidelijk, welke treurige gebeurtenissen het opportunisme ook in de Hongaarsche arbeidersbeweging voortbrengt:

Aan de hongaarsche hoofdstad-molenvereeniging*) te Boedapest.
Zeer Geachte heer Voorzitter!

Op nwe brieven No. 1460 en 1497 1910 hebben wij weliswaar reeds een mondeling antwoord gegeven. Toch veroorlooven wij ons, om ons standpunt ook schriftelijk ter kennis van de geëerde vereeniging te brengen: De voorwaarden door het Centraal verbond voor de hongaarsche ijzer- en metaalbewerkers den 15 Juni 1909 gesloten en in protocol gebracht, beschouwen wij van onze kant als niet geschonden, en in zooverre de vereeniging geneigd zou zijn het collectief kontrakt, voor de in de molens werkende metaalbewerkers verder te handhaven, zouden wij van onze kant deze wensch gaarne deelen.

Onze, collega-arbeiders die door de molenarbeiders uitgenoodigd waren het werk neer te leggen, hebben wij dit besluit voor het centraalbestuur meegedeeld, namelijk dat wij het met de molenvereeniging gesloten verdrag als niet geschonden beschouwen, en daarom van onze kant in de molens geen staking bestaat. Wij hebben op grond van dit besluit onze collega's uitgenoodigd de arbeid te hervatten.

Omdat echter slechts een klein deel voor de in de molens werkende ijzer- en metaalbewerkers in onze bond georganiseerd is, — daardoor konden onze collega's aan onze uitnoodiging niet voldoen.

Omdat wij geen geweld gebruikten, opdat zij het werk zouden hervatten en omdat onze collega's het werk niet hervatten konden, daarom hebben wij hun het verdere besluit van onze bond medegedeeld, volgens hetwelk wij de molens niet verhinderen zullen, in plaats van de stakers, nieuwe arbeiders aan te stellen en wij beschouwen diegenen, die in de molens het werk opnemen, niet als onderkruipers. Meer kunnen wij in deze zaak om de persoonlijk gemelde gronden niet doen. De grootste moeilijkheid veroorzaakt ons het feit, dat wij in de Boedapester molens tezamen ongeveer 52 leden hebben, terwijl de andere arbeiders ongeorganiseerd zijn. En op deze ongeorganiseerden kunnen wij geen invloed uitoefenen, onder het schrikbewind van dese ongeorganiseerden staand, dueren onze arbeiders niet te werken, en dat is de oorzaak waarom de in de molens arbeidende ijzer- en metaalbewerkers ondanks ons besluit het werk niet opgenomen hebben.

Van onze kant zijn wij gaarne bereid de vreedzame oplossing van het conflict te bevorderen. Wij streven er naar, dat onze collega's in de molens het werk weer opnemen. Dat ons optreden

*) D. i. de patroonsvereniging.

tot dusverre nog zonder gevolg bleef, dat wilt U niet aan onze onwil toeschrijven, maar aan de stroom, die ons tegenstroomt.

Met hoogachtung

Het Centraalbestuur voor de hongaarsche ijzer- en metaalbewerkers, MALASICS.

Secretaris.

Dit schrijven behoeft wel geen kommentaar. Alleen zij nog opgemerkt dat de staking in de molens ondanks dit in-de-rug-vallen verder voortduurt, de solidariteit van de arbeiders is onverzwakt, en zoo is de hoop dat de strijd met de overwinning voor de arbeiders zal eindigen niet ongegrond.

Achterlijker dan de Clericalen.

Vele arbeiders en zeker onze partijgenooten zullen zich herrinnen hoe schandelijk er tegen onze partij is opgehitst en in het bijzonder tegen Mannoury, omdat hij op de bekende onderwijzersmeeting te Amsterdam een amendement had ingediend en namens onze partij het woord vroeg.

De onderwijzersbond en de S. D. A. P. ers smoorden ons de stem door een helsch kabaal en weigering van het woord, terwijl de massa verleugend werd door te zeggen dat wij de meeting in de war hadden gestuurd.

In scherp contrast hiermee staat wat de vorige week te 's-Gravenhage plaats vond.

Het Nat. Comité tot afschaffing van bakkersnachtarbeid — een allegaartje van christelijke vereenigingen en kleine patroontjes — hield een landelijke betooging in het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen.

Het woord werd gevoerd door de bekende „Christelijk" sociale demagogen Rudolf-Aalberse-Diemer.

Toen de sprekers gesproken hadden en de motie was voorgelezen, vroeg A. Hillebrecht, propagandist van de Ned. Bakkersgezellenbond, het woord, ten einde wijziging van de motie voor te stellen en het standpunt van den bond toe te lichten.

Zooewel het een als het ander werd hem, zij 't ook veel te beperkt, toegestaan.

We willen maar zeggen: Onderwijzersbond en S. D. A. P. waren dus achterlijker dan de clericale domperskiek.

Ze plaatsen zich wel in een pracht-positie!

L. de V.

Het Rotterdamsch debat.

Ongetwijfeld lezen velen onzer lezers ook in *Het Volk* van 14 September een verslag van de verkiezingsvergadering te Rotterdam, waar De Visser met Spijkman debatteerde. Het lust ons in den regel niet om ook maar één letter van verweer tegen de vele *Volk*-leugens te schrijven. We kunnen onzen tijd beter besteden. Thans willen we op onderstaande de aandacht even vestigen.

Genoemd verslag in *Het Volk* wilde den indruk vestigen als of „de vergadering onstuimig tegen De Visser te keer ging." Hier heeft de schrijver neergeklad wat hij gaarne ter vergadering had zien gebeuren. Laat ons even melden dat nog weinig vergaderingen, uitgaande van de S. D. A. P., plaats vonden, waarin de debater der S. D. P. zoo rustig kon uitspreken — de interrupties van Spijkman niet meegeteld — als op deze Rotterdamsche vergadering.

Er had dan ook moeten staan: „Spijkman deed al z'n best om door interrupties, mimiek etc., den debater te bemoeilijken en poogde ten slotte een relletje tegen hem uit te lokken; doch ondanks alles bleef de overgrote meerderheid der aanwezige arbeiders, mede door de goede leiding van den voorzitter, kalm en ging de vergadering nadat De Visser uitvoerig Spijkman weersproken had, kalm uiteen."

Het verslag was in *Het Volk* geplaatst door H. S. twee ** correspondent te Rotterdam.

Commentaar overbodig.

L. de V.

Van de Afdeelingen.

Amsterdam. Van de Colportage Commissie. Er zijn nieuwe colporteurs nodig. Wie nemen het werk der 3 ijverigste colportrices, die moeten ophouden, over?

Komen alle leden Vrijdagsavonds nog een vijftal van onze brochures halen?

Op het terrein der kiesrechtbetooging werd voor ± f 15.— aan lestuur verkocht.

Den Haag. Vrijdag 9 September sprak Wijnkoop voor een honderdtal toehoorders over het Internationaal Socialistisch Congres. Hoewel er verscheidene leden van de S. D. A. P. aanwezig waren, hadden zij geen lust of moed om te debatteeren; er werden alleen enkele vragen gesteld, bij de beantwoording waarvan Wijnkoop de toedracht meedeelde van het incident met den internationaal secretaris Huysmans, naar aanleiding van de vertegenwoordiging der S. D. P. in de commissies.

De voorzitter noodigde de S. D. A. P. ers uit zorg te dragen, dat Wijnkoop's lezing van dit incident zou worden medegedeeld in *Het Volk* of in hun plaatselijk orgaan *De Strijd*. *Het Volk* heeft het natuurlijk niet geplaatst; wij wachten af of *De Strijd* (die verleden week aan het geval een giftig artikelje wijdde) 't nu ook zal trachten dood te zwijgen.

Groningen. — Onze laatste k. h. vergadering vaardigde de gansche club leden, welke de kiesrechtbetooging wilden meemaken, af om de afdeeling te vertegenwoordigen. 10 onzer leden waren met vaandel, in Amsterdam. Besloten werd, alle leden op te wekken, geregeld een bijdrage te storten voor steun van *De Tribune*, teneinde op deze manier te voldoen aan de opwekking van ons laatste congres, een vrijwillige bijdrage te storten van 1 cent per lid en per week.

Aan het bestuur werd opgedragen de voorbereidende maatregelen voor de winterpropaganda te treffen door inleiders en sprekers uit te noodigen voor enkele cursussen en openbare vergaderingen.

Leiden. De eerste serie cursusavonden is vastgesteld, met De Visser, De Wolff en Wijnkoop als sprekers. Alle leden zijn verplicht aan het bekende adres kaarten te gaan halen om te verkoopen. Van het welslagen van dien verkoop hangt veel af voor onze verdere propaganda.

De kiesrechtbetooging werd door een dertigtal leden bezocht.

— Met een enkel woord willen wij de kettingmakers, die uitgesloten zijn, omdat zij weigerden nieuwe arbeidscontracten te teekenen met 15 percent loonsverlaging, in de belangstelling van de lezers van de *Tribune* aanbevelen. De staking is algemeen, al zijn slechts enkelen georganiseerd en er zijn geen onderkruipers, zoodat de kansen goed staan, als de arbeiders het kunnen volhouden. Onze penningmeester, Mej. A. Pitlo, Groenhovenstraat, zal gaarne giften in ontvangst nemen.

VERANTWOORDING.

Ontvangen door de partijkas: voor Congresverslagen van Afd. R'dam f 37.50 en f 10 Steunpenning; Afd. Leiden f 7.50.

Op steunlijsten-Enschede van Afd. Delft f 25; Afd. Zwolle f 3.22. Totaal f 294.17.

N. B. 1 October begint het nieuwe kwartaal. De Afdeelingsecretarissen worden herinnerd aan Art. 4 (laatste zin); de penningmeesters aan Art. 22 van het Huish. Reglement.

M. MENSING.

Ingezonden.

Maastricht, Sept. 1910.

W. R.

Met beleefd verzoek kom ik tot U om onderstaand stukje in uw blad „De Tribune" als ingezonden stuk te willen plaatsen. Bij voorbaat mijn dank.

In „Het Volk" van Zaterdag 10 September no 3201 bijblad lezen wij het volgende „laag bij de grond zwevende" stukje van den correspondent uit Maastricht.

Spelbrekers. *Men schrijft ons uit Maastricht:

Sinds enkele weken venten onze partijgenooten 's Zaterdagavond met hazelnoten en geven dan aan elk kooper een „Volktribune" kadeau. Dat zodoende ons blad, niettegenstaande de kolportagebeperkingen toch aan den man komt, is den katholieken natuurlijk een doorn in 't oog. Doch de katholieken hebben thans hulp gekregen en wel in eenige ex-partijgenooten, die, na eerst in anarchistisch vaarwater gezeild te hebben, thans zijn aangeland in de S. D. P. En in de „Tribune" trekt ex-partijgenoot Bessems er dapper op los tegen de kooperatie en de S. D. A. P.

Zaterdagavond werd er ook gekolporteed met de „Tribune". Veel aftrek vond het blad niet, doch door den naam misleid, dacht menigeen, dat het de „Volktribune" was. Schade zal ons de Tribunistische propaganda niet doen, doch 't is wel tekenend, dat zij zelfs niet origineel is. Zij zien, dat ons blad goed aan den man komt, thans beginnen zij ook. Nooit hebben zij hier iets gedaan, doch in 't naapen zijn zij een heele baas.

De S. D. P. wenschen wij geluk met een dergelijk stelletje ex-partijgenooten, waarvan de meesten of wegens wangedrag of wegens wanbetaling geroyeerd zijn. Nu kan men ook zien, dat 't hun genoeg is slechts volgers te hebben, die verbazend goed schelden kunnen op de S. D. A. P.

In de eerste plaats wil ik deze geachte correspondent eens vragen wie de spelbrekers zijn. Zijn wij dat, die, overtuigd zijnde van de huichel- en verderfelijke gevoerde tactiek der voormannen, der S. D. A. P., de partij hebben verlaten, of zijt gij het niet zelf met uw kornuiten, die het spelletje gebroken heeft? Door voldoende bewijzen ben ik overtuigd van het laatste en erger mij dan ook geen oogenblik, dat ik niet meer behoor bij dergelijk stel politieke hengelaars! Vervolgens is het een opzettelijke leugen van den correspondent, waar hij zegt dat wij de katholieken zijn ter hulp gekomen door met „De Tribune" te colportieren. Want geachte correspondent, geloof maar zeker en vast, dat de katholieken en liberalen meer „De Tribune" zullen vrezen, dan uw... voor de arbeiders verderfelijke „Volktribune": Dat bij de colportage met „De Tribune" de aftrek voorloopig niet groot is, was te voorzien, daar het blad hier weinig bekend is, en doordat de arbeiders door de leiders der S. D. A. P. altijd dom zijn gehouden over het Marxisme. Toch is de belangstelling voor het blad voor ons bevredigend, en wij twifelen er dan ook geen oogenblik aan „of de arbeiders zullen binnen korten tijd de „Volktribune" verwisselen voor „De Tribune"!

Waar de correspondent echter spreekt van „misleiden", zeg ik hem, dat dit niet minder is dan laster en leugen, want iederen kooper is door ons wel degelijk gezegd wat hij kocht. Wat de onzin van „najagen" betreft, dit laat mij koud daar ieder inwoner van Maastricht wel weet wie in de laatste jaren het minst terugdeinsde voor te colportieren.

Voor het laatste wil ik de correspondent nog het volgende vragen, en hoop dat hij mij hierop een antwoord zal geven: wat en wie bedoelt gij waar gij spreekt van een stelletje ex-partijgenooten die geroyeerd zijn voor wangedrag of wanbetaling? Is dit bedoeld op degenen welke het eerst overliepen naar de onafhankelijke (liberale) kiesvereniging of is dit bedoeld op mij? In het eerste geval doet gij U een eigen verwijt en in het tweede geval zal ik U bewijzen dat gij een groot lasteraar zijt! L. BESSEMS.

Korrespondentie.

Wederom moesten door plaatsgebrek eenige afd. berichten, de Kleine Berichten, polemiek met *De Arbeid* en *De Vakbeweging*, het artikel over de Britsche vakbeweging, de brief uit Argentinië e. a. blijven liggen

Advertentiën

„DE ZAAIER", Afd. Amsterdam.

GROOTE OPENBARE VERGADERING
op MAANDAG 26 September 1910, des avonds 8 uur, in D'Geelvinck, Singel bij de Munt. Onderwerp: De Jeugd-Organisatie en het Militarisme. Sprekers: Mr. M. MENDELS en S. DE WOLFF.

GROOTE OPENBARE VERGADERING
op WOENSDAG 28 September 1910, des avonds 8 uur, in lokaal „Morgenrood", Jac. van Lennepkade 70. Onderwerp: De Jeugd-Organisatie en het Militarisme. Sprekers: JOH. VISSCHER en Mr. M. MENDELS.

Debat vrij. Toegang 5 cts.
't Vlugschrift over bovenstaand onderwerp is verschenen en overal verkrijgbaar. Prijs slechts 2 cent.
Ons Secretariaat is gevestigd Wagenaarstraat 16.
Geeft U op als lid. HET BESTUUR.

S. D. P., Afd. AMSTERDAM.

OPENBARE VERGADERING
op WOENSDAG 28 September te half negen in D'Geelvinck, Singel bij de Munt. Onderwerp: De Troonrede en de Weg naar de Macht. Sprekers: L. De Visser en D. J. Wijnkoop. Entree vijf cents. Debat gewenscht.

OPENBARE KURSUSVERGADERING
op VRIJDAG 30 September, te half negen in D'Geelvinck, Singel bij de Munt. Onderwerp: Het Kongres van Haagdeburg. Inleider: D. J. Wijnkoop. Entree vijf cents. Debat vrij.